

naturligt, at den Myndighed, som bevilger Understøttelsen, ogsaa er den, der estergiver den. Efter vor Grundlovs Bestemmelse har jo den, der ikke kan ernære sig og Sine, Ret til at faae de nødvendige Substitentsmidler af det Offentlige. Dette „Offentlige“ er hos os Kommunen og ikke Staten, og efter hele den Maade, hvorpaa Forsørgelsen væsentlig er ordnet, synes jeg ikke, der kan være Tvivl om, at den, der bevilger, ogsaa maa være den, der estergiver, og at det altsaa ikke er tilstedelig saaledes at falde ind med en Lovgivningsparagraf og sige, at denne Fattighjælp skal være estergivet. Jeg skal ikke opholde mig ved det egentlig talt mindre korrekte Udtryk „estergive“, det burde hedde „bortfalde“. Estergivelse er der ikke Tale om i det Tilfælde, at det er en legal Estergivelse, man kræver, saaledes, som det findes opført i Lovforslaget § 2. Jeg maa derfor vedblivende hævde det Standpunkt, som jeg har hævdet i det andet Thing, at Regjeringen ikke kan støtte Lovforslaget, som det her foreligger.

Govs: Det foreliggende Forslag til Lov indeholder to Paragrafer, som man let vil skjønne, danne en naturlig Bestanddel af Loven om det offentlige Fattigvæsen, det er to enkelte Punkter, der ere tagne ud deraf til særlig Behandling ifølge privat Initiativ. Det kan naturligvis godt være, at der er saadanne enkelte Punkter, som med Føie kunne tages ud, selv om man kunde forudsæ, og selv om Forholdet var det, at det hele Spørgsmaal om Ordningen af det offentlige Fattigvæsen forelaa eller vilde komme til at foreligge. Sagen er jo den, at der ved privat Initiativ ligeledes i det andet Thing er bragt frem et Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, og at det under 1ste Behandling af dette Lovforslag fra Regjeringens Side antydedes, at der i alt Fald i en kommende Sæssion sandsynligvis vilde blive forelagt et Forslag fra Regjeringens Side herom. Men uagtet der altsaa kunde være Grund til at ønske, at disse Spørgsmaal, som her behandles, udskødes, til det almindelige Forslag forelaa til Behandling, vilde jeg dog ikke paa nogen Maade have opfordret Landstinget til af den Grund ikke at beskæftige sig med Forslaget; thi det kunde, som sagt, godt være, at der var paa-trængende Grunde til ikke at vente med Behandlingen af netop disse særlige Forhold. Hvad imidlertid § 1 angaar, er der jo en anden Grund, som maa stille sig hindrende i Veien for, at der fra Landstingets Side allerede nu i alt Fald tænkes paa at vedtage en saadan Bestemmelse, nemlig det

Forhold, hvori denne Paragraf staar til det Lovforslag om anerkjendte Sygekasser, der er blevet forelagt os, som har været til første Behandling og nu befinder sig i et Udvalg, saaledes som den ærede Indenrigsminister omtalte. Det forekommer mig ganske klart, at en Vedtagelse af denne Paragraf — hvis vi kunde tænke os en saadan — forud for Vedtagelsen af et Lovforslag om Sygekasser, nødvendigvis maatte influere i højeste Grad paa den Stikfælde, som Lovforslaget om de anerkjendte Sygekasser maatte faae, og det forekommer mig ogsaa ganske klart, at den ene hele store Hovedbestanddel af dette Lovforslag maatte falde bort som øresløs, nemlig det, der handler om de offentlige Sygekasser, den egentlige Sygekassehjælp, der skulde opnaas ad den der omhandlede Wei. Der vil ikke være nogen Nime-lighed for, at de Personer, for hvem de offentlige Sygekassers Anerkjendelse skulde være et Gode, skulde ville gribe til denne Udvei, naar de havde den nærmere Wei, uden Anstrengelse for dem, som her er givet, nemlig en Understøttelse af det Offentlige uden stadelige Følger. Saa maatte altsaa Lovforslaget om de offentlige Sygekasser nødvendigvis, forekommer det mig, formuleres som noget ganske Andet, nemlig som et Lovforslag, der kun angik Understøttelse til Underhold i Sygdomstiden, hvad jo denne Paragraf ikke beskæftiger sig med, altsaa et Lovforslag om Understøttelseskasser; men det vil nødvendigvis medføre en væsentlig Forandring i hele dette Lovforslags Stikfælde. Meget, som nu staar der eller muligvis kunde tænkes at komme til at staa der, vil falde bort som øresløst, og Andet maatte væsentlig forandres, hvis man altsaa tænkte sig, at det nu foreliggende Lovforslag blev vedtaget, før det andet Forslag blev vedtaget af dette Thing. Hvis man omvendt tænkte sig, at Forslaget om offentlige Sygekasser vedtoges i alt Fald med det Hovedformaal eller et væsentlig lignende som det af Regjeringen foreslaaede, forekommer det mig, at dette Forslags § 1 vilde blive overflødig og umulig at vedtage. — Hvad der nu er det Rigtige: at gaa den Wei, som dette Forslags § 1 gaar, eller den Wei, som Lovforslaget om offentlige Sygekasser gaar, det er jo et Spørgsmaal — mener jeg — som Landstinget nødvendigvis maa overveie, inden det tager sin Bestemmelse med Hensyn til noget af disse Forslag. De to Forslag maa derfor efter mit Skjøn overveies i Forening. Jeg for mit Vedkommende er ganske paa det Reue med, at den i Lovforslaget om Anerkjendelse af Sygekasser angivne Wei er den rigtige og langt at foretrække for den